

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

SZKÓRITS kontra MAGYARORSZÁG ÜGY
(58171/09. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2014. szeptember 16.

Ez az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával emelkedik jogerőre, és szerkesztésen eshet keresztül.

Európa Tanács

A Szkórits kontra Magyarország ügyben
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) tanácsülésén, amelynek tagjai voltak:

Guido Raimondi, *elnök*
İşıl Karakaş,
Sajó András,
Nebojša Vučinić,
Helen Keller,
Egidijus Kūris,
Jon Fridrik Kjølbro, *bírák*,
és Stanley Naismith, a Szekció jegyzője,
a 2014. augusztus 26-i zárt ülésen lefolytatott tanácskozást követően
kihirdeti az említett napon meghozott alábbi ítéletet:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja az a kérelem, amelyet (58171/09. számon) Szkórits Zsigmond magyar állampolgár („a kérelmező”) 2009. október 26-án terjesztett a Bíróság elé Magyarország ellen az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján.

2. A kérelmező 2012. március 16-án, a kérelem benyújtását követően elhunyt. Azonban leánya és általános örököse, Szkórits Dobrilla bejelentette, hogy folytatni kívánja az eljárást.

3. A kérelmezőt Scheszták Gy. budapesti ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z., a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium megbízottja képviselte.

4. A kérelmező különösen azt állította, hogy a javainak tiszteletben tartásához fűződő jogát megsértették azzal, hogy nem tudta birtokba venni a számára kiutalt telket.

5. A kérelem 2012. december 17-én közlésre került a Kormánnyal.

TÉNYÁLLÁS

I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

6. A kérelmező 1929-ben született és Budakalászon élt.

7. Egy 4,59 aranykorona értékű telek egyik tulajdonosa volt. A föld határozatlan ideje egy szocialista termelőszövetkezet birtokában és használatában állt. A földrendező és földkiadó bizottságokról szóló 1993. évi II. törvény elfogadását követően a Pesti Megyei Földhivatal tervet készített az ingatlan felosztására. A határozatot később helybenhagyta a Bács-Kiskun és a Pest Megyei Kárrendezési Hivatal.

8. 1999. november 15-én a Pest Megyei Földhivatal a 3305. helyrajzi számon bejegyzett, 979 négyzetméter területű termőföldet jelölte ki Budakalász területén privatizáció céljára. Az intézkedést az Országos Kárpótlási és Kárrendezési Hivatal területi kirendeltsége jóváhagyta. A területi mezőgazdasági hivatal 1999. november 15-én a kérelmező tulajdonába adta a földterületet. Tulajdonjogát 2000. augusztus 28-án jegyezték be.

9. A részére kiutalt földterületet azonban nem tudta birtokba venni, mert az a szomszédos földterületek tulajdonosainak birtokában és használatában állt.

10. A kérelmező birtokvédelmi kérelmet nyújtott be a kerületi jegyzőhöz arra hivatkozva, hogy birtokában jogtalanul zavarják. A kérelem elutasítását követően a kérelmező a határozat felülvizsgálata céljából polgári jogi keresetet nyújtott be birtokvédelem iránt a Budapesti II. és III. Kerületi Bírósághoz.

11. Az eljárás közben az alperesek kérelmezték a földhivatali térképek korrekcióját. A vonatkozó eljárásban a körzeti földhivatal megállapította, hogy a 3305. helyrajzi számú terület valójában nem létezik. A fellebbviteli eljárásban a megyei földhivatal fenntartotta ezt a megállapítást és 3305/1. helyrajzi számon új földterületet jelölt ki a kérelmező részére 2006. június 21-én. Ez azonban kisebb volt az eredetileg kiadott teleknél, és láthatóan alkalmatlan volt a mezőgazdasági termelésre.

A jelen jogvitától függetlenül a budakalászi hatóságok 2005. december 16-án új digitális ingatlan-nyilvántartást vezettek be a fennálló pontatlanságok kiküszöbölése érdekében.

12. A kérelmező polgári jogi perét felfüggesztették a térképkorrekciós eljárás idejére. A megyei földhivatal jogerős határozatának elfogadását követően a kerületi bíróság 2006. december 15-én elutasította a kérelmet azzal, hogy az alperesek nem használták jogellenesen a kérelmezőt megillető földterületet, tekintettel arra, hogy a 3305. helyrajzi szám alatti telek a valóságban nem létezik. A kérelmező fellebbezést nyújtott be.

13. A fellebbviteli eljárást a későbbiekben vélhetőleg felfüggesztették, mivel a kérelmező a térképkorrekciós eljárásban hozott döntés bírósági felülvizsgálatát kérte. A közigazgatási bírósági eljárások során egy földmérő szakértő megerősítette, hogy a kérelmezőnek eredetileg kiutalt telket helyrajzi és szerkesztési hibákkal vették nyilvántartásba, és azokat a korrekciós eljárásban megfelelően kijavították. Erre tekintettel a Pest Megyei Bíróság 2008. március 13-án elutasította a kérelmező keresetét. A döntést a Legfelsőbb Bíróság 2009. április 28-án helybenhagyta.

14. Mivel a korrekciós eljárásban kétségtelenné vált a kérelmező telkének elhelyezkedése, és megállapítást nyert, hogy a telket egyik alperes sem birtokolta, a kérelmező visszavonta a 2006. december 15-én kelt első fokú ítélet ellen benyújtott fellebbezését.

15. A fenti eljárások eredményeképpen a kérelmező végül valamikor 2009-ben birtokba tudta venni a kérdéses földterületet, mintegy tíz évvel annak megszerzése után.

16. 2009. október 28-án a kérelmező keresetet nyújtott be a körzeti és megyei földhivatal ellen államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítása iránt. A keresetet a Buda Környéki Törvényszék 2012. március 13-án elutasította. A bíróság megállapította, hogy a kérelmező kára saját magatartása miatt keletkezett, mivel különböző hatóságok előtt számos felesleges eljárást kezdeményezett.

17. A kérelmező fellebbezést nyújtott be, a fellebbviteli eljárás azonban félbeszakadt a 2012. március 16-án bekövetkezett halála miatt; a kérelmező örököse jogutódként belépett a perbe. Az eljárás a jelek szerint folyamatban van, azaz a per félbeszakadt.

A JOG

I. SZKÓRITS D. KERESHETŐSÉGI JOGA

18. A Bíróság először is megjegyzi, hogy a kérelmező 2012. március 16-án, a kérelem benyújtását követően elhunyt. Leánya, Szkórits D., aki az elhunyt örököse, arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy a perbe be kíván lépni.

19. A Bíróság rámutat, hogy több olyan esetben, amelyben az eljárás során a kérelmező elhunyt, figyelembe vette az örökösök és a közeli hozzátartozók azon kívánságát, hogy beléphessenek a Bíróság előtti eljárásba (lásd például *E.B. és mások kontra Ausztria*, 31913/07., 38357/07., 48098/07., 48777/07. és 48779/07., 60. §, 2013. november 7.; and *Ergezen kontra Törökország*, 73359/10., 27. §, 2014. április 8.). A Bíróság nem látja okát, hogy a jelen ügyben eltérő megállapításra jusson, ezért elfogadja, hogy a kérelmező leánya, Szkórits D. belépjen az édesapja által indított eljárásba.

II. AZ EGYEZMÉNY 1. KIEGÉSZÍTŐ JEGYZŐKÖNYVE 1. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

20. A kérelmező azt állította, hogy megsértették a javainak tiszteletben tartásához fűződő jogát, mivel nem tudta birtokba venni a számára 1999-ben kiutalt földterületet. Az Egyezmény 13. cikkére és az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkére hivatkozott.

21. A Bíróság álláspontja szerint a kérelmet kizárólag az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján kell megvizsgálni. A rendelkezés kimondja, hogy:

„Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.

Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy a javaknak a közérdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek vagy bírságok megfizetését biztosítsák.”

A Kormány vitatta a kérelmező állításait.

A. Elfogadhatóság

22. A Kormány kifogásának lényege abban állt, hogy a kérelem elfogadhatatlan, mivel a kérelmező nem tekinthető az Egyezmény megsértésével okozott jogsértés áldozatának, mivel még folyamatban van a kérelmezőnek a közigazgatási jogkörben okozott károkért való felelősség megállapítása iránti pere, és az állítólagos sérelem még orvosolható a hazai bíróságok előtt.

23. A Bíróság megállapította, hogy a kérelmező több birtokvédelem iránti polgári jogi eljárást is kezdeményezett, majd félként vett részt a szomszédai által indított, a tárgybeli telket érintő térképkorrekciós közigazgatási eljárásokban is. Ebben a tekintetben a Bíróság felidézi, hogy ha több jogorvoslati lehetőség áll rendelkezése, a kérelmező nem köteles egynél többet igénybe venni (lásd *Karakó kontra Magyarország*, 39311/05., 14. §), és szabadon választhatja bármelyiket (lásd *értelemszerűen Airey kontra Írország*, 1979. október 9., 23. §, A. sorozat, 32.). Következésképpen a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a kérelmezőtől ésszerűen nem várható el a felelősség megállapítása iránti kereset befejezésének megvárása, mielőtt a Bírósághoz fordulna. A Bíróság megállapítja továbbá, hogy idáig a kérelmező semmilyen jóvátételt nem kapott az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt jogának megsértése miatt. Ebből következően a kérelmező nem vesztette el az Egyezmény 34. cikk 1. bekezdése szerinti áldozati jogállását. A Kormány ezen kifogását tehát el kell utasítani.

A Bíróság megjegyzi továbbá, hogy a kérelem nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdés (a) pontja szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani.

B. Az ügy érdeme

24. A kérelmező azzal érvelt, hogy 1999 óta, amikor a területi mezőgazdasági hivatal kiutalta részére a telket, annak tulajdonosaként szerepelt az ingatlan-nyilvántartásban, és a hazai bíróságok nem nyújtottak neki birtokvédelmet. Ennek következtében nem tudott birtokba lépni. Állítása szerint a hivatal döntése és jogosultságának földhivatali bejegyzése alapján tulajdonjog illette meg, amelyet kezdetben a hatóságok is elismertek.

25. A Kormány azon az állásponton volt, hogy a kérelmező soha nem volt a földterület tulajdonosa, következésképpen nem sérült az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt, „fennálló javai” élvezetéhez fűződő joga. Azzal érveltek továbbá, hogy a kérelmező nem szerezhette volna tulajdonjogot a földterület felett a területi mezőgazdasági hivatal 1999. évi határozata alapján, mivel az ingatlan feletti teljes tulajdonjog a nyilvántartásba vételi jogalap létrehozása által és a birtokbavétellel jön létre. A teljes jogcím hiányában nem állapítható meg, hogy megsérültek a kérelmezőnek az Egyezményben foglalt jogai.

26. A Bíróság megjegyzi, hogy a felek között nincs egyetértés abban, hogy a kérelmező tulajdoni érdeke elegendő volt-e az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke szerinti védelemhez. Ezért a Bíróságnak először a kérelmező jogállását kell meghatároznia (lásd *Beyeler kontra Olaszország* [GC], 33202/96., 98. §, ECHR 2000-I.).

27. Az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt védelem a „javaira” terjed ki, amelyek lehetnek „fennálló javak” vagy egyéb, vagyonnak minősülő jogok vagy érdekeltségek, ideértve a követeléseket is, amelyek tekintetében a kérelmező hivatkozhat arra, hogy legalább „jogos elvárása” van az érvényes tulajdonjog megszerzésére nézve. Ez azonban nem jelent tulajdonjog-szerzési jogot (lásd *Kopecký kontra Szlovákia* [GC], 44912/98., 35. §, ECHR 2004-IX.).

Továbbá, az 1. cikk első felében szereplő „javak” fogalma egyedi jelentéssel bír, amely nem korlátozódik a fizikai javak feletti tulajdonjogra, és független a nemzeti jog formális kategóriáitól (lásd *Žaková kontra Cseh Köztársaság*, 2000/09., 48. §, 2013. október 3.). Az a tény, hogy egy állam belső joga nem ismer el „jogként” vagy „tulajdonjogként” egy bizonyos érdeket, nem akadályozza meg, hogy a kérdéses érdeket bizonyos körülmények között az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke szerinti „javak” alá tartozónak tekintsék (lásd *Brosset-Triboulet és mások kontra Franciaország* [GC], 34078/02., 71. §, 2010. március 29.).

28. Jelen esetben azt kell megvizsgálni, hogy a birtokbavétel hiányában a területi mezőgazdasági hivatal döntése alapján a kérelmezőnek fennáll-e az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt védelem hatálya alá tartozó anyagi érdeke.

29. A Bíróság először is megjegyzi, hogy a kérelmezőt a 3305. helyrajzi számú ingatlan tulajdonosaként jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba 1999. november 30-án. Megállapítható, hogy a kérdéses időszakban a kataszteri térkép nem volt pontos, hibákat és az ugyanarra a földterületre vonatkozó párhuzamos bejegyzéseket tartalmazott (lásd fent a 11. szakaszt). A Bíróság megjegyzi továbbá, hogy a nemzeti jog szerint az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzés önmagában nem keletkeztet tulajdonjogot, ahhoz a birtokba lépés is szükséges, legalábbis az olyan földosztás esetében, amilyenben a kérelmező is részesült.

Mindazonáltal a kérelmező azután is tulajdonosként maradt az ingatlan-nyilvántartásban, hogy a Legfelsőbb Bíróság 2009. április 28-án jóváhagyta a földhivatal 2006. június 21-i helyreigazítását. A földhivatal döntése folytán a kérelmező tulajdonjoga csak a tulajdonában álló földterület elhelyezkedése tekintetében változott. A Bíróság tehát megállapítja, hogy a kérelmező indokoltan tekinthette magát a területi mezőgazdasági hivatal által részére kiutalt telek tulajdonosának, annak ellenére, hogy soha nem lépett birtokba.

30. A Bíróság továbbá lényeges körülményként veszi figyelembe, hogy a hatóságok számos alkalommal tekintették a kérelmezőt a telekben de facto tulajdoni érdekeltséggel rendelkező személynek, sőt tulajdonosnak is.

31. Különösképpen, a kérelmező birtokvédelmi keresetet nyújtott be, és a Budapest II. és III. Kerületi Bíróságon megindult közigazgatási eljárásban megállapították, hogy a kérelmező a 3305. helyrajzi számú telek tulajdonosa, de a birtokvédelmi keresetét azzal utasították el, hogy az ingatlan soha nem volt a birtokában, mivel valójában nem is létezik (lásd fent a 12. szakaszt).

32. Továbbá, a kérelmező szomszédai által az ingatlan-nyilvántartási térképek kijavítása iránt kezdeményezett közigazgatási eljárásokban az első- és másodfokon eljáró közigazgatási hatóság sem vitatta a kérelmezőnek a telek felett fennálló jogcímét, de megállapították, hogy az ingatlan-nyilvántartási hibák miatt a telek a valóságban nem létezik, mivel a szomszédos földterületek részévé vált. A hatóságok úgy oldották meg a helyzetet, hogy a kérelmezőnek egy másik telket utaltak ki, új helyrajzi számon. Az ezt követő felülvizsgálati eljárás során a Pest Megyei Törvényszék kimondta, hogy az eljárás nem érinti a kérelmező tulajdonjogát, csak az ingatlan-nyilvántartás hibáit korrigálja (lásd fent a 13. szakaszban). A Legfelsőbb Bíróság döntése alapján a közigazgatási döntés megváltoztatta az ingatlan-nyilvántartás hibáit azzal, hogy a kérelmező tulajdonjogát egy máshol lévő ingatlanra helyezte át.

33. A Bíróság álláspontja szerint ezek a tények együtt arra utalnak, hogy a kérelmezőnek az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke által védett tulajdonosi érdekeltsége fennállt, akkor is, ha a tárgybeli telket nem vette birtokba, ami a hazai jog alapján a kártérítés megállapításának feltétele. Valójában a birtokba lépési kísérletei képezik a Bíróság előtti kérelem magját.

E körülmények miatt a Bíróság úgy véli, hogy a kérelmezőnek jogos elvárása volt a telek birtokbavételére, és ez megalapozza az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt „javak” meglétét. A rendelkezés ezért a jelen esetben alkalmazható.

34. A Bíróság megismétli, hogy az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke három különálló szabályt tartalmaz: az első, amely az első bekezdés első mondatában olvasható, általános jellegű és kimondja a javak tiszteletben tartásának elvét. A második szabály, amelyet az első bekezdés második mondata tartalmaz, a tulajdontól való megfosztást és annak feltételekhez kötöttségét mondja ki. A második bekezdésben szereplő harmadik szabály pedig kimondja, hogy a szerződő államok többek között jogosultak a tulajdon használatának a köz érdekében való szabályozására (lásd *Sporrong és Lönnroth kontra Svédország*, 1982. szeptember 23., 61. §, A. sorozat, 52.).

35. Az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkének célja lényegében az, hogy a személyeknek védelmet nyújtson a javaik tiszteletben tartásához fűződő joguknak az állam általi megsértése ellen.

36. Ugyanakkor az Egyezmény 1. cikke értelmében a szerződő felek „biztosítják a joghatóságuk alatt álló minden személy számára a jelen Egyezményben meghatározott jogokat és szabadságokat.” Ennek az általános kötelezettségnek a teljesítése magával vonhat olyan pozitív kötelezettségeket, amelyek az Egyezményben biztosított jogok hatékony gyakorlásához szükségesek. Az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján ezeknek a pozitív kötelezettségeknek a teljesítéséhez szükség lehet arra, hogy az állam intézkedéseket tegyen a tulajdon védelme érdekében (lásd *Sovtransavto Holding kontra Ukrajna*, 48553/99., 96. §, ECHR 2002-VII., további hivatkozással), különösen akkor, ha közvetlen kapcsolat van azon intézkedések között, amelyeket a kérelmező jogosan vár el a hatóságoktól javainak a tiszteletben tartása érdekében (lásd *Öneryıldız kontra Törökország* [GC], 48939/99., 134. §, ECHR 2004-XII.).

Az államnak az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján fennálló pozitív és negatív kötelezettségei közötti határookra nincsenek pontos meghatározások (lásd *Broniowski kontra Lengyelország* (dec.) [GC], 31443/96., 144. §, ECHR 2002-X.).

37. A jelen esetben a kérelmezőnek a tárgybeli földterületen fennálló jogosultsága a területi mezőgazdasági hivatal 1999. november 15-én hozott döntése alapján keletkezett; addig azonban nem tudott birtokba lépni, ameddig a hatóságok nem tették meg a szükséges lépéseket a helyzet orvoslására úgy, hogy 2006. június 21-én új telket jelöltek ki a részére. Ebben az időszakban a kérelmező nem tudta használni a tulajdonát és nem tudott a felett rendelkezni.

Ezek a körülmények az 1. kiegészítő jegyzőkönyv első mondatának megsértéseként vizsgálhatóak, amely a javak általános tiszteletben tartásáról rendelkezik (lásd *Sabin Popescu kontra Románia* 48102/99., 80. §, 2004. március 2.). Mindazonáltal a kérelmező helyzetét úgy is lehet értelmezni, mint abból fakadót, hogy a hatóságok nem vezettek megfelelően pontos ingatlan-nyilvántartást. A tényállást ezért az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt jog gyakorlásának akadályozásaként vagy a jog érvényesülésének biztosítását érintő mulasztásként is lehet értelmezni.

38. Akár az állam pozitív kötelezettségeként, akár egy állami hatóság indoklásra szoruló beavatkozásaként vizsgáljuk az ügyet, az alkalmazandó feltételek lényegében azonosak. Mind a két esetben meg kell találni az igazságos egyensúlyt az egymással versengő magán- és közérdek között. Itt is érvényes, hogy az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt célok bizonyos értelemben fontosak annak megállapítása során, hogy helyesen teremtték-e meg az egyensúlyt a közérdek és a kérelmezőnek a tulajdonhoz fűződő alapvető joga között. Az állam mindkét esetben mérlegelheti, hogy milyen lépésekkel biztosítja az Egyezményvel való összhangot (lásd *Broniowski*, fent hivatkozott, 144. §).

39. A Bíróság ezért azt fogja megállapítani, hogy a fenti alapelvek fényében indokolható-e a kérelmező által elszenvedett jogsérelem – függetlenül attól, hogy a cselekmény beavatkozásnak, mulasztásnak vagy a kettő kombinációjának minősül-e.

40. Az arányosság értékeléséhez szükséges az ügyben fennálló érdekek átfogó vizsgálata, figyelembe véve, hogy az Egyezmény célja a „gyakorlati és hatékony” jogok biztosítása (lásd *Beyeler*, fent hivatkozott, 114. §). Továbbá a Bíróságnak az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke állítólagos megsértésével kapcsolatos összes esetben meg kell bizonyosodnia arról, hogy az érintett személynek nem okozott-e aránytalan terhet az állam cselekménye vagy mulasztása (lásd *Görögország volt királya és mások kontra Görögország* [GC], 25701/94., 88–89. §, ECHR 2000-XII.). Az értékelés magában foglalja még a beavatkozás természetét, a kérelmező és az állami hatóságok magatartását (lásd *Perdigão kontra Portugália* [GC], 24768/06., 68. §, 2010. november 16.).

41. A Bíróság figyelembe veszi a Kormány azon érvelését, hogy a kérelmező részben maga is felelős volt a helyzetért, mert meggondolatlanul több olyan eljárást kezdeményezett, amelyekben nem volt esélye nyerni, ugyanakkor nem nyújtott be keresetet a tulajdonjogok megállapítása iránt.

42. A Bíróság nem lát okot arra, hogy megkérdőjelezze a kérelmező jóhiszeműségét abban, hogy magát jogos tulajdonosnak tekintse, bár a földet a szomszédai birtokolták. Továbbá semmi nem utal arra, hogy tudnia kellett volna az ingatlan-nyilvántartás pontatlanságáról, és hogy a kérelmei kudarcra voltak ítélve. Ezek alapján a Bíróság arra jutott, hogy a kérelmező nem járt el gondatlanul, amikor nem a legmegfelelőbb jogorvoslati kérelmet nyújtotta be, amelynek szükségessége csak utóbb vált láthatóvá.

43. A Bíróság megállapítja, hogy a területi mezőgazdasági hivatal eredeti döntése után a kérelmező hét évig nem tudta gyakorolni tulajdonosi jogait, és csak a döntés után tíz évvel tudta birtokba venni a földet. A helyzetet bonyolította, hogy a megyei földhivatal 2006. június 21-i döntése után sem olyan értékű földet szerzett, mint amilyet eredetileg kijelöltek a számára (lásd fent a 10. szakaszt).

44. A Bíróság úgy véli, hogy az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében foglalt javak tiszteletben tartásához való jognak az állam általi biztosítása érdekében a nemzeti hatóságoknak gyakorlati lépésekkel kellett volna gondoskodniuk a tulajdonjog visszaadására vonatkozó döntések végrehajthatóságáról és arról, hogy azokat az ingatlan-nyilvántartás hibái ne hátráltassák. Ezeket a lépéseket először az új, pontos budakalászi ingatlan-nyilvántartás 2005. decemberi 16-i bevezetésével (lásd fent a 10. szakaszt), a kérelmező tekintetében pedig az új földterület kijelölésével tették meg. Mindazonáltal a nemzeti hatóságok azzal, hogy nem vezettek pontos ingatlan-nyilvántartást, és nem a területi mezőgazdasági hivatal döntésének megfelelően jártak el, a kérelmezőt hosszabb ideig bizonytalanságban hagyták tulajdonosi jogainak gyakorlását illetően, megtagadva tőle, hogy tulajdonát használja, és a felett rendelkezzen.

45. Így az ingatlan-nyilvántartásban szereplő tévedés vagy hiba miatt a kérelmező tulajdonosi jogai súlyos csorbát szenvedtek. Az állami hatóságok hibáival kapcsolatos kockázatot az államnak kell viselnie, és a hibákat nem az érintett személy költségére kell orvosolni (lásd *Lelas kontra Horvátország*, 55555/08., 74. §, 2010. május 20.). Ha a kérelmezőnek a földterület felett fennálló joga hatással lett volna a szomszédok tulajdonjogára, az sem menti fel a hatóságokat az alól, hogy elmulasztották megoldani a helyzetet. Az ingatlan-nyilvántartásban szereplő tévedéseknek nem kellett volna a kérelmező tulajdonosi jogainak ilyen hosszú ideig tartó, *de facto* megtagadását eredményezniük.

46. A fentiekre tekintettel a Bíróság megállapítja, hogy a kérelmező aránytalan és túlzott terhet viselt. Ezért az Egyezmény 1. kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkének 1. bekezdését megsértették.

III. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

47. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

„Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

48. A kérelmező összesen 38.000 euró vagyoni és nem vagyoni kártérítést követelt.

49. A Kormány vitatta az igényeket.

50. A Bíróság 10.000 euró méltányossági alapon történő megítélését tartja megfelelőnek (ld. *Metalco Bt. kontra Magyarország*, 34976/05., 32. §, 2011. február 1.).

B. Költségek és kiadások

51. A kérelmező számszerű költségigényt nem nyújtott be.

C. Késedelmi kamat

52. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, és ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatónak *nyilvánítja* a kérelmet;

2. *Megállapítja*, hogy az 1. kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkét megsértették;

3. *Megállapítja*,

(a) hogy az alperes állam köteles az ítélet jogerőre emelkedését követő három hónapon belül, az Egyezmény 44. cikk 2. bekezdése értelmében, a kérelmező örököse számára a vagyoni és nem vagyoni kár tekintetében 10.000 (tízezer euró) eurót és az ezen összeget terhelő adókat megfizetni magyar forintban a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összegek után;

4. Az igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényt elutasítja.

Készült angol nyelven, írásban kihirdetve 2014. szeptember 16-án, a Perrendtartás 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Stanley Naismith
jegyző

Guido Raimondi
elnök